

men det er et andet Spørgmaal, hvorvidt, selv om det første Spørgsmaal maatte besvares bekræftende, det dog ikke maatte være rigtigt, naar vi have en Lov, at holde over Lovens Regler. Jeg skal ikke nægte, at der i mine Dine er en meget stor Forskjel paa, enten man udskriver Mandstabet efter § 24 i Lov af 2den Marts 1861 eller ekstraordinairt, naar man har Brug for det, thi ekstraordinairt indkaldte blive de langt lettere pludseligt løsrevne fra deres Stilling og løsrevne fra deres Fortjeneste til langt større Skade saavel for den enkelte Sømand som for Handelen, end naar det finder Sted i en Aarstid, da mange af Søfolkene ligge stille, og der ikke er stort Liv i Handel og Skibsfart. Det er ogsaa mig bekjendt, at denne extraordinaire Indkaldelse ifjor Sommer foranledigede meget store Ulemper for de Søfarende, og det forekommer mig, at denne Udskrivning kunde være foregaaet under mere hensynsfulde Regler, baade overfor Skibsfarten og overfor de Søfarende, end skeet er. Man forlangte i Bekjendtgjørelsen kun Indberetning 2 Gange om Ugen om, hvilke der vare stoppebe, men jeg antager, at ved at tillade Mønstringsbestyrerne at benytte Telegraphvæsenet, kunde Ministeriet være kommet til Kundskab om, at det fornødne Mandstabs allerede inden meget kort Tid var til Regjeringens Tjeneste. Saavidt jeg har bragt i Erfaring, var der standset indtil det tredobbelte Antal af det, Ministeriet skulde bruge, og at standse Sømand i deres Fart i 10—12 Dage vil ofte sige at standse dem meget længere, thi komme de først ud af deres Hvirv, vil det ofte være vanskeligt for dem igjen at faae en saadan, ikke at tale om, at de maatte reise fra det Sted, hvor de havde den, til Kjøbenhavn og derved komme ud af hele den Forbindelse, hvori de søgte deres Fortjeneste. At denne extraordinaire Fremgangsmaade saaledes har fremkaldt store Ulemper baade for de vedkommende Søfarende og for Skibsfarten, troer jeg, der er ingen Tvivl om, men jeg skal ikke benægte, at det muligt har været nødvendigt. Jeg yttrede før Tvivl om, at Marineministeriet vistnok allerede tidligere paa Aaret kunde have indseet, at det behøvede mere Mandstabs end det indkaldte efter den første Bekjendtgjørelse, nemlig 150 Mand, men det kan være muligt,

at extraordinaire Tilfælde kunne være indtrufne, der ikke vare forudsæelige, og som kunde berettigede Ministeriet til at søge et større Antal befarent Mandstabs, end der i Februar kunde have været fornødent. Hvis saadanne overordentlige Tilfælde ere indtrufne, er det jo dog en Selsfølge, at det maatte staae i Ministeriets Magt ogsaa at skaffe det befarnede Mandstabs tilveie, selv om det skee, som jeg tillod mig at paapege, til stor Ulempe for Vedkommende.

Dette indrømmer jeg; men Spørgsmaalet er dette, om Ministeriet har Ret til at søge en saadan extraordinair Udskrivning paa den Maade, det har anvendt, eller om Ministeriet ikke burde være gaaet en ganske anden Vej, den nemlig, at udgive en foreløbig Lov om yderligere Indkaldelse af befarent Mandstabs, og da i Overensstemmelse med Grundloven forelægge en saadan Lov for den repræsentative Forsamling, i hvilket Tilfælde vi jo vilde være sikrede saaledes, at vi kunde have taget det Spørgsmaal under Overveielse, hvorvidt en saadan Foranstaltning af Marineministeriet var begrundet eller ikke, og hvorvidt vi med Rette kunde paaanke, at Marineministeriet ikke tidligere havde seet saa klart i sine egne Sager, som at det i rette Tid, med den i Lovens foreskrevne Frist, kunde have forlangt det fornødne Antal Mandstabs. Det Spørgsmaal, som jeg her har bragt paa Bane, angaaer Forhold og Ting, som jo sjældent finde stor Gjensklang i denne Forsamling; hvor vigtige end baade Skibsfart, Handel og Søvæsen ere for vort lille Land, forekommer det mig unægteligt, at saadanne Spørgsmaal, jeg vil ikke sige, feies over med en Haresod, men at de ingenlunde vække en saadan Deeltagelse hos Folk som for Exempel Hundespørgsmaalet eller lignende. Det ligger noget i Sagens Natur; vi ere gaaede bort fra, hvad vi engang i forbums Tid vare, Søfarende; vi ere gaaede bort derfra, og hele vor Folkecharakter er i væsentlig Grad forandret, og derved vor Interesse for disse Forhold forandret, men Ens Ret til at paatale Folks Larm og Folks Ret, som allermindst selv kunne paatale den, fordi de som oftest kun i kort Tid og med store Mellemrum have fast Hjem i det Land, under hvis